

vergadering **C23 – BRU1**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

van 12 oktober 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het voortbestaan van het Brussels dialect - 2724 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het Brusselfonds en investeringssteun aan (kleine) vzw's - 2738 (2010-2011)	6
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het gebrek aan fuifzalen in Brussel en de opvolging van de New Deal - 76 (2011-2012)	9
Vraag om uitleg van mevrouw Ann Brusseel tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het Br(ik)-MIVB-abonnement voor Brusselse studenten - 85 (2011-2012)	13

■

Voorzitter: de heer Mark Demesmaecker

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het voortbestaan van het Brussels dialect

- 2724 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, collega's, het Brussels dialect is een thema dat in deze commissie tot nu toe heel weinig aan bod is gekomen. Ik wou er vandaag graag met u wat dieper op ingaan en het thema samen met de collega's bespreken.

Er zijn heel wat initiatieven rond het Brussels dialect. Er is de vzw ARA! (steunpunt voor het Brussels dialect), die zeer verdienstelijk werk levert. Ze organiseert onder meer ieder jaar de Week van het Brussels. Onlangs zijn er een aantal woordenboeken Brussels-Nederlands, Nederlands-Brussels en ook Frans-Brussels uitgebracht. Kortom, er bougeert heel wat op dat domein. Ik vergeet nog het Brussels Volkstheater, dat amateurtoneel op hoog niveau brengt, volle zalen trekt in Brussel maar ook in de Rand, elk jaar met een nieuw theaterstuk.

Het is duidelijk dat het Brussels als dialect heel wat mensen kan boeien en veel geïnteresseerden lokt. Tegelijkertijd merken een aantal taalkundigen dat het Brussels dialect ook aan het verdwijnen is omdat steeds minder mensen dat dialect spreken en ermee vertrouwd zijn. Het aantal kinderen dat naast het Standaardnederlands het dialect kan spreken, zakt.

Een kernspeler in het hele debat is de vzw ARA!. Ik lees op haar website: "Deze vzw ARA! is opgericht als organisatie om de bepalingen uit te werken en te realiseren van de resolutie over het Brussels dialect die in 2004 door de raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) unaniem werd goedgekeurd. De vzw wordt erkend en ondersteund door de Vlaamse Gemeenschapscommissie en werkt nauw samen met de Erfgoedcel van de VGC." De vzw wordt structureel gesubsidieerd vanuit de VGC, projectmatig vanuit het Brusselbeleid.

Minister, vindt u het belangrijk dat het Brussels dialect behouden kan blijven en deelt u de zorg van een aantal taalkundigen dat dat merkwaardig stukje erfgoed, waar eeuwen aan getimmerd is, nu verloren dreigt te gaan? Kunt u een overzicht geven van de maatregelen of de initiatieven die u vanuit uw specifieke bevoegdheden neemt om het Brussels dialect te bewaren, te herwaarderen, door te geven? Welke visie hebt u daarrond ontwikkeld?

Als we iets willen doorgeven, dan zal dat gebeuren via een aantal generaties waaronder ook de jongste generatie. Via welke initiatieven kunt u specifiek jongeren en kinderen in contact brengen met de rijke cultuur en geschiedenis van dit dialect, die onlosmakelijk verbonden is met de geschiedenis van onze stad?

Kunt u meegeven hoe u samenwerkt met de vzw ARA!? Hebt u ook overleg met de VGC over deze materie? Er is voorzien in de trekkersrol van de VGC voor het Brussels dialect, die ze ook speelt. Hoe verlopen de gesprekken met de VGC? Hebt u ook al een gesprek gehad met de Vlaamse minister van Cultuur over het Brussels dialect en over de verdere ondersteuning van de week van het Brussels dialect?

Al deze vragen zijn gekoppeld aan de fundamentele bedenking en de fundamentele zorg voor 'hoe kunnen we er samen voor zorgen dat het merkwaardig stukje erfgoed bewaard kan blijven en kan worden doorgegeven aan de volgende generaties?'. Welke rol kunt u als minister van Brussel spelen?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, minister, collega's, ik ben blij dat deze vraag gesteld wordt.

Minister, net voor u in de VGC kwam, heb ik uw voorganger, die een native speaker was van het Brussels dialect, hierover uitvoerig geïnterpelleerd. In 2004 is er inderdaad van zijn hand

een discussienota, zelfs een aanzet tot een Erfgoedconvenant, tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap verschenen. Hij heeft daarvoor grootste onderscheiding gekregen, een bank vooruit en een kus van de juffrouw, van iedereen van de VGC.

Mijnheer Delva, u stelt de problematiek van het Brussels dialect juist, maar er zijn twee niveaus. Er is sinds jaren een hernieuwde belangstelling voor het Brussels dialect, dat met uitsterven bedreigd is. Dialecten zijn er overal een beetje op achteruitgegaan, maar in Brussel is dat heel merkwaardig en schrijnend. Anderzijds zijn er tal van initiatieven zoals het Brussels Volkstheater, de Academie van het Brussels – die nog tracht te redden wat er te redden valt.

We moeten goed beseffen wat er in Brussel aan de hand is. Als geleefde omgangstaal werd en wordt het Brussels origineel gesproken door Brusselaars die afkomstig zijn uit Brusselse families die hier al enkele generaties verblijven. Ik ben niet in dat geval. Ik ben wel in Brussel geboren, u ook. Anderen hebben dat niet meer gedaan. Ik ken nauwelijks mensen jonger dan 40 jaar die die taal nog spreken.

Tal van elementen spelen daarin mee: de taalstrijd, het Algemeen Nederlands en de gentrificatie. Van dat laatste bent ook u een product. Dat leidde ertoe dat Nederlandstaligen van heinde en ver in Brussel zijn komen wonen en zo de neerwaartse spiraal van het Brussels dialect hebben versterkt.

Men moet de probleemstelling dus goed omschrijven. Uw eerste vraag betreft het verzekeren van het voortbestaan van het dialect als gesproken taal onder toekomstige generaties. Dat is een haast onmogelijke opdracht. Men kan mensen niet verplichten een dialect te spreken. Wat uw tweede vraag betreft, moet ik zeggen dat men jongeren wel in contact kan brengen met een dialect, maar dat betekent niet dat dit dialect overleeft. Er is wel sprake van een revival van het Brussels dialect, maar ik beschouw dat eerder als een poging tot het beschermen van erfgoed.

Er bestaat een erfgoedconvenant tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. Er is de vzw ARA!. Er is de Week van het Brussels. Er is het Brussels Volkstejoêter. Er is het Vlaams Centrum voor Volkskunde (VCV), een door de Vlaamse Gemeenschap opgericht steunpunt dat een plaats inruimt voor de dialectologie. Helaas vrees ik dat een en ander wel op zijn minst zal zorgen voor een academische herleving van het dialect, maar helaas niet voor een doorleefd bestaan van het Brussels dialect.

Ik wil uw vraag dus niet counteren, maar toch deze nuances aanbrengen. Goede collega Delva, mijns inziens haalt u twee niveaus door elkaar. De Vlaamse Gemeenschap doet haar uiterste best, en dat moet ook, in het kader van de bescherming van het cultureel erfgoed. Maar het andere niveau betreft een droevige zaak. Wij kunnen de minister aansporen tot veel initiatieven, maar het onmogelijke kan hij niet realiseren: de herleving van het Brussels dialect.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Voorzitter, minister, collega's, ik waardeer deze vraag erg. Ik ben een liefhebber van dialecten, van waar zij ook komen in Vlaanderen. Dialecten staan in heel Vlaanderen onder druk. Al zijn er verschillen: in sommige streken zijn ze springlevend, in andere, zoals bij ons in Tienen, is het dialect bij de jeugd helemaal verdwenen. Er zijn streken waar het dialect een regiolect is geworden.

In Brussel is de neergang wel erg significant. Dat heeft met de context te maken. De heer Arckens heeft dat goed geschetst, en ook de redenen aangegeven: de gentrificatie en het feit dat het Nederlands en het Frans de cultuurtaalen zijn. Ik denk dat de meeste sprekers van het Brussels dialect als cultuurtaal het Frans hadden. Die cultuurtaal heeft een hogere sociale status, en die wordt aan de kinderen doorgegeven. Zo verdwijnt het Brussels dialect.

Wij stellen een paradox vast: de interesse voor het Brussels dialect neemt toe, maar het aantal mensen die het spreken, neemt drastisch af, zeker bij de jeugd. Het is de interesse voor iets

dat dreigt verloren te gaan. Men voelt aan dat over twintig jaar niemand er nog over spreekt, en dat men er nu snel bij moet zijn om het nog eens in een theatervoorstelling mee te maken.

Of initiatieven het Brussels dialect zullen redden, durf ik te betwijfelen, maar dat is geen reden om op onze lauweren te rusten. Vooral de initiatieven in de tweede vraag van de heer Delva om jongeren en kinderen in contact te brengen met de rijke geschiedenis en cultuur van het Brussels dialect, zijn wel zeer op hun plaats.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, collega's, de heer Delva weet ook wel dat ik het Brussels dialect genegen ben. Toen ik nog Brussels minister en lid van het VGC-college was – ik was dat vijf jaar – heb ik zeer veel ondernomen, in die mate zelfs dat de structurele overleving van alle vzw's werd gewaarborgd. Op dat punt kan ik dus mooie geloofsbrieven voorleggen.

Er is evenwel een taakverdeling tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. In dit geval is het zo dat de VGC de hoofdbevoegdheid draagt. U stelde dat zelf ook. Als ik nu plotseling allerlei initiatieven zou nemen, dan zou dat neerkomen op het desavoueren van de VGC. De VGC zet op dit moment mijn beleid uit het verleden gewoon voort. Ik laat het aan anderen over wat de goede zaken daarin zijn. In elk geval behoudt de huidige coalitie in Brussel de optie om te kiezen voor een structurele verankering. Dat is een goede zaak. Men zet het beleid van mezelf en ten dele ook van mijn voorganger, de heer Robert Delathouwer, voort.

Op dit ogenblik neem ik dus geen structurele initiatieven. Ik krijg die vraag ook niet. Wij ondersteunen op twee niveaus. Als er projectsubsidies worden aangevraagd die aan de criteria beantwoorden, dan kennen wij die toe. Een jaar geleden heb ik de afgevaardigden van de vzw's ontvangen. Zij vroegen mij of ik bereid ben om een Huis van de Brusselseir te ondersteunen. Dat zou wellicht in de buurt van het Goudblommeke in Papier worden gevestigd. Ik heb hun gezegd dat ik daartoe in principe bereid ben. Er moet dan wel een dossier worden ingediend.

De heer Arckens zei terecht dat het niet aan mij is om te proberen jongeren te overtuigen. Dat zou erg vreemd zijn: het is de VGC die acties moet ondernemen. Kan ik dat als minister van Onderwijs? De vrijheid van onderwijs en de pedagogische vrijheid gebieden te zeggen dat dit geen taak van de minister is. Als scholen, ouders of de lokale gemeenschap daar behoefte aan hebben, dan moeten de scholen reageren. Noch in Vlaanderen, noch in Brussel bemoei ik mij daarmee. Op vraag van minister Bourgeois is een talennota goedgekeurd waarin duidelijk de klemtoon wordt gelegd op het Standaardnederlands in het onderwijs. De vraag om het Brussels dialect in scholen te onderwijzen zou daar een beetje haaks op staan.

Samengevat, ik ben het Brussels dialect uiteraard genegen. Mijn geloofsbrieven uit het verleden tonen dat aan. Ik ben ook blij dat de VGC mijn beleid verder zet. Ik wil bijkomend ondersteunen vanuit Vlaanderen als het past in de projectsubsidies. Er is heel concreet het project van het Huis van den Brusselseir dat ik wil ondersteunen als dat dossier er komt.

Ik heb daarover geen structurele contacten met de VGC. Met de streektaalcoördinator Geert Dehaes, die ik goed ken en die hier trouwens aanwezig is, hebben we af en toe wel contacten. Als er een nood is die we kunnen opvangen binnen de Vlaamse subsidieregeling, zijn we bereid om dat te doen.

De heer Paul Delva: Mijnheer Arckens, uw tweedeling is heel terecht. Enerzijds is er het erfgoedaspect en anderzijds het aspect doorleefde taal. Op het ene element, namelijk het erfgoedaspect, heeft de politiek wel impact door ondersteuning, op het andere heel weinig of geen, namelijk het aantal mensen dat die taal spreekt. Als die twee elementen te ver uit elkaar liggen, wordt de interesse voor het aspect erfgoed van het Brusselse dialect vrij artificieel. Ik heb daarvoor geen oplossing.

Een bepaald element wordt erfgoed en krijgt belangstelling, maar het heeft veel meer kans om op lange termijn sympathie weg te dragen, als er op het terrein een verlengstuk blijft

bestaan. Ik weet dat we heel zwak staan voor dat tweede element. Gelukkig heeft de politiek niet alle hefbomen in handen om dingen te realiseren. Het ene wordt vrij artificieel als het andere het totaal laat afweten. Dat is mijn bezorgdheid, maar ik heb uiteraard geen pasklare oplossing.

Minister, uiteraard is de hoofdrolspeler de VGC. Dat heb ik ook zelf gezegd. Zij nemen de trekkersrol op zich. Maar het is niet zo dat bijkomende initiatieven van u zouden leiden tot een desavouering – wat een mooi woord trouwens – van de VGC. Op tal van domeinen neemt de VGC initiatieven en kan de Vlaamse Gemeenschap complementair werken. Als dat in overleg gebeurt, is er geen enkel probleem. Ik vraag ook niet om structureel in te grijpen, wel om na te gaan of de Vlaamse Gemeenschap, vanuit uw bevoegdheid, optimaal inspeelt op de uitdagingen.

Ik heb begrepen dat u het project van het Huis van den Brusseleir genegen bent en dat u dat onderzoekt. Uiteraard moet het dossier in orde zijn. Ik hoop van harte dat er een verlengstuk aan wordt gegeven.

Ik had het een beetje moeilijk met uw antwoord over het onderwijs en het Standaardnederlands. Alle 124 parlementsleden staan intussen achter het idee dat het belang van het Standaardnederlands onmogelijk onderschat kan worden, maar persoonlijk denk ik dat een ondersteuning van het Standaardnederlands ook de beste bondgenoot is van de ondersteuning van echte dialecten. Ik heb het dan niet over het vreselijke tussentaaltje dat overal opduikt op tv, in de soaps, in interviews, zelfs bij journalisten. Om dat te elimineren moeten we veel meer de nadruk leggen op het Standaardnederlands. Als we die richting uitgaan, komt er weer ruimte vrij om zich echt met dialecten bezig te houden.

In die zin is de ondersteuning van het Nederlands helemaal niet contradictorisch met de ondersteuning van dialecten, integendeel. We moeten krachtig optreden tegen – en ik ben van plan om daar met enkele collega's de komende maanden verder werk van te maken – het halfslachtige Nederlands dat overal opduikt. Ik weet niet hoe we het moeten noemen. *(Opmerkingen)*

Het Standaardnederlands is de sterkste bondgenoot van dialecten en dus ook van het Brussels dialect. Wij ondersteunen u volledig voor het aspect Standaardnederlands in uw talennota. Een bijkomend element is dat dat opnieuw ruimte kan vrijmaken voor dialecten zoals ze horen te zijn.

De heer Erik Arckens: Mijnheer Delva, dialecten kun je niet ondersteunen. Het mooiste dialect dat er bestaat, is uiteraard het Brussels en het is ook juist dat dialect dat aan het afsterven is. Als kinderen dat niet van jongs af horen, gaat het niet. Je mag de minister al het geld geven en tijd van 's morgens tot 's avonds, dan kan hij er nog niets aan doen. U zegt dat beide niveaus naar elkaar toe moeten groeien: het bestuderen en in kaart brengen enerzijds en die doorleefde realiteit anderzijds. Maar aan dat laatste aspect kun je niets doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het Brusselfonds en investeringssteun aan (kleine) vzw's - 2738 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Vandaag is het Brusselfonds een soort impulsfonds dat projecten of initiatieven kan lanceren in gemeenschapsmateries in Brussel zoals Welzijn, Cultuur en Onderwijs. Die moeten dan complementair zijn met het Vlaamse gemeenschapsbeleid. De

bedoeling is dat de meeste van die projecten, na een aantal jaren een impulssubsidie te hebben ontvangen, worden ingebed in het reguliere beleid.

In de jaarverslagen van het Brusselfonds wordt een onderscheid gemaakt tussen tegemoetkomingen aan bedrijven en vzw's – werkingsdotaties – en investeringsbijdragen aan bedrijven of vzw's. Mijn vraag gaat over investeringsbijdragen en -steun. Vaak gaat dat over een dotatie of steun voor infrastructurele behoeften.

In 2010 werden investeringsbijdragen geordonnanceerd voor de renovatie van de Ritterclub in Jette, voor werkzaamheden aan 't Mutske en voor de verbouwwerken van La Gaîté, waarin het Vlaams-Marokkaans culturenhuis Daarkom is gevestigd.

Mijn vraag gaat over de steun die het Brusselfonds verschaft aan vzw's, en meer in het bijzonder aan kleine vzw's. Voor een kleinere vzw is het indienen van een aanvraagdossier al een zware dobber. Dat formulier zit in het jaarverslag van het Vlaams Brusselfonds. Ik heb het aandachtig bekeken. Minister, is de administratie van het Vlaams Brusselfonds in de mogelijkheid om de kleinere vzw's te begeleiden bij de aanvraag van hun dossier? Dat zou waarschijnlijk nuttig zijn, want het gaat over jeugdhuizen met vaak fantastische projecten, maar die daarom niet gepassioneerd zijn door het samenbrengen van documenten zoals bouwvergunningen, stedenbouwkundige attesten, milieueffectenrapporten, brandveiligheidstoestanden enzovoort.

Minister, in hoeverre wordt het Brusselfonds betrokken bij het verdere verloop van het subsidiedossier nadat een dossier is goedgekeurd, al dan niet met de steun van de administratie? Welke rol nemen de weinige mensen die de administratie van de Vlaamse Gemeenschap bemannen, op buiten de betaling van de subsidie? Neemt het Brusselfonds een actieve rol op in de logistieke ondersteuning van een dossier? Bent u op de hoogte van het feit dat bepaalde kleine vzw's zouden worstelen met hun infrastructuurdossier en daardoor moeilijk hun bouw dossier kunnen afronden?

Ik trek een parallel met dossiers van gemeenschapscentra. Dat is een heel andere context, maar bij grote verbouwingdossiers van gemeenschapscentra, speelt de administratie van de VGC een fundamentele rol. Die gaat mee met de raad van bestuur en de medewerkers op zoek naar architecten en aannemers die de zaken proberen te faciliteren. Op zich is dat goed, dat is de taak van een administratie. Maar als ik zie hoe weinig mankracht de Brusseladministratie heeft, dan vraag ik me af of het Brusselfonds dat ook doet.

In deze commissie hebben we al uitgebreid gepraat over de Taskforce Brussel. Is een van de elementen die daarbij worden besproken het Brusselfonds? Ik veronderstel van wel. Zijn er al elementen op tafel gekomen tot verbetering van de werking van het fonds en de Taskforce Brussel?

Minister, in uw beleidsnota staat dat u wilt werken aan “de uitbouw van een bijkomend administratief personeelskader voor de werking en het beheer van het fonds”. Is de uitbouw van het bijkomend personeelskader verbonden met mijn vragen naar de logistieke en andere steun die de administratie van het Brusselfonds al dan niet kan verlenen aan mensen die een aanvraag in het kader van het fonds indienen?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Via het Vlaams Brusselfonds kan de Vlaamse Gemeenschap investeringssubsidies verlenen voor het bouwen, uitbreiden, verbouwen of aankopen van gemeenschapsinfrastructuur met een bovenlokale en/of hoofdstedelijke uitstraling. Deze middelen worden bestemd in het kader van de uitvoering van mijn Brusselbeleid. Daartoe werd een richtlijnenkader opgesteld, op basis waarvan de Vlaamse overheid in uitvoering van haar beleid de uitbouw van gemeenschapsinfrastructuur bepaalt en stuurt.

De subsidieaanvrager wordt vanzelfsprekend begeleid bij de samenstelling en opvolging van zijn of haar investeringsdossier. Voor de bouwtechnische aspecten van het dossier doet mijn

administratie een beroep op het Vlaams Ministerie van Bestuurszaken, meer bepaald het team Gesubsidieerde Infrastructuur bij het Agentschap voor Binnenlands Bestuur. Zo moet de subsidietrekker alvorens tot aanbesteding over te gaan, het lastenboek voor advies voorleggen aan het team Gesubsidieerde Infrastructuur. Alvorens de werken te gunnen moet de subsidietrekker het resultaat van de aanbesteding ter bevestiging voorleggen aan dat team.

De uitbetaling van de subsidie gebeurt door het Vlaams Brusselfonds op basis van vorderingsstaten en bijhorende facturen die eerst worden goedgekeurd door het team Gesubsidieerde Infrastructuur. Daarna worden de goedgekeurde dossiers voor uitbetaling opgestuurd naar het Vlaams Brusselfonds. Het procedureverloop is beschreven in het richtlijnenkader, dat als bijlage gevoegd is bij het jaarverslag 2010, dat u ondertussen hebt ontvangen.

De dossierbegeleiding behelst evenwel geen logistieke ondersteuning. De Vlaamse Gemeenschap treedt immers op als subsidiërende overheid en niet als inrichtende overheid van een project. Het is de verantwoordelijkheid van de subsidieaanvrager het dossier samen te stellen en daartoe de nodige documenten en vergunningen te verkrijgen. Ik denk hierbij onder meer aan de aanvraag van de bouwvergunning, aan het opstellen van een eisenprogramma, aan plannen en bestekken, aan het bouwheerschap en dergelijke.

Dat kleine vzw's vanwege hun schaal moeilijkheden ondervinden om dossiers samen te stellen, is zeker een gegeven. We kunnen rekening houden met de beperkte draagkracht van deze organisaties. Mijn administratie kan echter niet in de plaats van de initiatiefnemers treden. In dat geval zouden mijn diensten in situaties kunnen terechtkomen waarin ze zowel rechter als partij zijn. Op zich behoort de verlening van logistieke en materiële ondersteuning bij het opstellen van dossiers van kleine verenigingen tot de regierol van de VGC.

Wat het uitbetalingsritme van de investeringskredieten betreft, verwijs ik naar de procedure die ik net heb aangehaald en naar de uitbetalingsvoorwaarden die in de respectieve subsidiebesluiten zijn omschreven. De discrepantie tussen de datum van vastlegging en de ordonnanceringen bij de door de heer Delva aangehaalde projecten, Ritterklub, Daarkom en 't Mutske, ligt aan het feit dat de toezegging in verband met deze investeringsdossiers op basis van nog niet volledig geconcretiseerde of uitvoerbare dossiers is gebeurd. Er is, met andere woorden, geen sprake van lange overbruggingsperiodes.

Er is evenmin sprake van een prefinanciering door de vzw's van de door de overheid toegezegde steun. De betalingen vinden immers pas na de opgeleverde prestaties plaats. De goedkeuring en de uitbetaling van correct ingediende facturen en vorderingsstaten neemt niet meer dan een tot twee maanden in beslag. Indien de vereiste verantwoordingsstukken niet worden voorgelegd, kan mijn administratie niet tot uitbetaling overgaan.

Het Vlaams Brusselfonds is een van de instrumenten die momenteel worden ingezet om een investeringsbeleid te voeren. De taskforce zal bekijken hoe dit fonds, naast een sectoraal beleid, verder als een Vlaams beleidinstrument voor een investeringsbeleid kan gepositioneerd blijven.

De leiding van het Vlaams Brusselfonds is in handen van het teamhoofd Coördinatie Brussel. Het team Coördinatie Brussel staat in voor de administratieve en de financiële verwerking van de dossiers. Het Vlaams Brusselfonds beschikt niet over eigen personeel of over een afzonderlijk softwareboekhoudpakket.

De afgelopen jaren is zeker een discrepantie ontstaan tussen de inzet van personeel, de werkingsmiddelen en de workflow die het beheer van een dergelijk fonds met zich meebrengen en de beleidsoutput die door middel van het Vlaams Brusselfonds kan worden bereikt. Ik verwijs in dit verband naar de specifiek vereiste rapporteringen, naar het financieel management en dergelijke. De beleidsoutput zou ook langs de reguliere begrotingskanalen kunnen worden gegarandeerd.

Ten gevolge van de invoering van het Rekendecreet in 2012 zullen de begrotingsopmaak en de boekhoudkundige processen voor het reguliere begrotingsprogramma van het beleidsdomein Brussel dichter aansluiten bij de praktijken die bij het Vlaams Brusselfonds al gangbaar zijn. Een vermindering van de werklast zal hier niet onmiddellijk op volgen, maar zou in het vooruitzicht kunnen worden gesteld.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Ik dank de minister voor het antwoord. Ik probeer het even te resumeren. De administratie die voor het Vlaams Brusselfonds instaat, kan met betrekking tot de dossierbegeleiding geen logistieke ondersteuning bieden. De minister erkent dat een aantal kleine vzw's hierdoor in de rats komt.

Volgens de minister kan het niet de bedoeling zijn dat de administratie in de plaats van die vzw's treedt. Dat is ook de bedoeling van mijn vraag niet. Ik merk gewoon op dat kleine vzw's in de problemen komen wanneer ze een dergelijk dossier moeten indienen of na de goedkeuring moeten opvolgen. Ik vind dat zeer jammer.

Ik begrijp dat de administratie dit niet kan doen. Het team Coördinatie Brussel telt momenteel veel te weinig mensen. We weten dat ze al hard werken. Ik ben het eens met de door de minister aangehaalde discrepantie tussen de inzet van personeel en de verwachte output. Dat is echter de zaak van die kleinere vzw's niet.

Op één punt zou ik nog wat verduidelijking willen krijgen. De minister heeft de documenten opgesomd die een vzw nodig heeft om een dossier te kunnen opstellen. Dit behoort blijkbaar tot de regierol van de VGC. Wat betekent dit juist? Moeten de vzw's die bij het Vlaams Brusselfonds een dossier willen indienen zich voor de noodzakelijke logistieke ondersteuning bij de voorbereiding en de ondersteuning tot de VGC richten?

Minister Pascal Smet: Dat zou veel logischer zijn. De Vlaamse overheid is immers de subsidiërende overheid. Het zou bijzonder merkwaardig zijn een dossier te laten opvolgen en behandelen door iemand die zelf de subsidies verstrekt. Dat zou ertoe kunnen leiden dat die persoon in een conflictsituatie terechtkomt. Hij zou immers rechter en partij kunnen worden. Het is veeleer een kwestie van deontologie dan van personeel.

De heer Paul Delva: Als ik het goed begrijp, is dat het denkspoor dat de minister volgt. Een kleine vzw die een moeilijk dossier moet samenstellen en in de problemen raakt, kan een beroep doen op de VGC, die dankzij het jarenlange werk heel wat expertise heeft opgebouwd. *(Opmerkingen van minister Pascal Smet)*

Ik dank de minister voor zijn duidelijk antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het gebrek aan fuifzalen in Brussel en de opvolging van de New Deal - 76 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, dit is natuurlijk geen nieuw onderwerp. *(Opmerkingen)*

Bij de start van het nieuw academiejaar wilde Aloisiana, de studentenvereniging van de Hogeschool-Universiteit Brussel (HUB), een welkomstfeest organiseren. De vereniging ondervond problemen om binnen de vijfhoek een geschikte zaal te vinden. Ze zocht geen enorme zaal: een zaal voor 150 tot 200 personen zou volstaan. De vereniging klopte bij

verschillende instanties aan, maar kreeg van de bevoegde diensten van de stad Brussel, zoals de Jeugddienst, niet veel ondersteuning.

We hebben in deze commissie al eerder over het gebrek aan feestzalen voor studenten in Brussel gedebatteerd. Dit blijft een pijnpunt. Het is ook een van de elementen in de recent af gesloten New Deal waar u positief tegenover staat.

Minister, ik heb de indruk dat we al een aantal jaren in cirkels draaien. Heeft Br(ik of uzelf onlangs nog contact gehad met de Hogeschool-Universiteit Brussel of met de betrokken studentenverenigingen om over dit probleem te praten? Zijn er oplossingen uit voortgekomen? Maakt het eventueel deel uit van een globaler gesprek? Hoe denkt u deze algemene problematiek verder aan te pakken?

Er zijn een aantal mogelijkheden. Ik denk bijvoorbeeld aan de NMBS. Ik denk dat u in uw antwoord gaat verwijzen naar een bepaalde zaal die ook onder de grond zit en aan de metro is gelinkt. Welke contacten hebt u intussen gelegd om na te gaan of er in stations van de NMBS bijvoorbeeld bepaalde ruimtes bruikbaar zouden zijn? Hebt u al overleg gehad met de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de stad Brussel om tot een oplossing te komen?

Minister, ik wil het debat wat ruimer opentrekken dan alleen de feestzalen. In het antwoord op mijn vraag om uitleg van een paar maanden geleden stelde u, naar aanleiding van de moeilijke contacten die de hogeronderwijsinstellingen hebben met de lokale overheden – een gekende kwaal waarbij de hogescholen op een muur stoten wanneer ze ondersteuning van de lokale overheden vragen – dat “contacten eerstdaags zullen worden gelegd tussen de HUB en de stad Brussel”. U zei dat u al bemiddeld had. U had tijdens de officiële aankondiging van de New Deal aangekondigd dat u dat zou doen. U zei ook dat u het zou opvolgen. Minister, heeft die bemiddelingspoging al iets opgeleverd, niet alleen voor fuifzalen maar ook voor de moeilijke relatie tussen de hogeschoolinstellingen en de lokale overheden? Kunt u eventueel een stand van zaken geven van de uitvoering van de New Deal? Vanuit heel wat hoeken kwam er positieve commentaar op dat initiatief. Op welke manier wordt dat vandaag opgevolgd?

De voorzitter: Mevrouw Brusseeel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseeel: Voorzitter, minister, collega's, ik deel de bekommernissen van de heer Delva. Ik zal niet in herhaling vallen, want ik denk dat de problematiek goed geschetst is.

Wil je Brussel aantrekkelijk houden voor studenten, dan is het probleem van de fuifzalen wel een discussie en een goede aanpak waard. Wat de andere aspecten van de New Deal betreffen, ben ik zeer benieuwd naar de vorderingen die u ongetwijfeld al hebt gemaakt want u hebt zich op de dag van de New Deal heel optimistisch, constructief en ambitieus uitgesproken. Eigenlijk hebt u de studenten laten begrijpen dat u het wel zag zitten om een aantal van hun vragen te beantwoorden. U maakte hen blij. De vraag is of ze gelukkig zullen worden. Minister, ik ben benieuwd om te vernemen wat u tot nu toe hebt ondernomen.

De Vrije Universiteit Brussel (VUB) ligt op een snijpunt van verschillende gemeenten en moet dus ook met meerdere lokale overheden bepaalde problemen bespreken. Minister, staat u ook voor die problematiek open en hebt u al gesprekken gehad met de burgemeesters van Elsene, Etterbeek, Oudergem en Jette?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, minister, collega's, ik wist wel dat Paul Delva een fuifnummer was, want hij stelt voortdurend vragen over die fuifzalen. Ik had dat nooit van hem vermoed. Mijnheer Delva, u hebt hierover ooit ook een vraag gesteld in de commissie Jeugd – je moet bij CD&V zijn voor de feesten.

Ik heb de vraag en het antwoord van de minister van 4 mei 2010 in de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media eens opgezocht. Ik blijf de piste van een ondergrondse zaal toch een beetje een vreemde piste vinden. Ik kan me daar geen gezelligheid bij voorstellen:

ondergronds en in de ruimten van de metro en de NMBS. Ook de cultuurhuizen zijn toen ter sprake geweest. We hebben er een kleine gedachtewisseling over gehouden.

Minister, is er dan echt geen andere mogelijkheid voor fuifzalen dan een ondergrondse zaal? Ik ben waarschijnlijk niet met mijn tijd mee. *(Opmerkingen)*

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, collega's, het probleem van de fuifzalen werd door de studenten in een New Deal opgenomen. Af en toe verschijnt daarover een krantenartikel. Het komt in de eerste plaats aan de studenten toe om een dossier samen te stellen of zalen te zoeken die in aanmerking komen. Jongeren mogen hun verantwoordelijkheid opnemen. De overheid kan natuurlijk ondersteuning verlenen als er voorstellen worden geformuleerd. Er is veel overleg met de studenten. De studenten zijn in Br(ik) vertegenwoordigd. In dat soort van platformen kan men een oplossing uitwerken, waarna men dan voor steun bij mij kan aankloppen.

Er zijn veel overheden met een uitgebreid patrimonium in Brussel: het OCMW, de VGC, de NMBS en de MIVB. Als Brussels minister heb ik die zaal in Anneessens voor fuiven op de sporen gezet. Er zat een weloordacht concept achter. Omdat die fuiven tot 's ochtends uitlopen, zou het goed zijn die onder de grond te laten plaatsvinden, want dan zorgen de fuivers niet voor burenhinder. 's Ochtends kunnen zij dan de tram of de metro naar huis nemen, wat de verkeersveiligheid ten goede komt.

De zaal is er, maar mijn opvolgster, mevrouw Brigitte Grouwels, heeft het dossier niet zo goed opgevolgd. Het dossier over de beheersovereenkomst met de stad Brussel is blijven liggen. Het zou nu eindelijk zijn overgedragen aan de stad Brussel. De brandweer wil een beperking tot 200 mensen instellen. De studentenvereniging Aloisiana zelf heeft het over 150 tot 200 personen, dus dat is geen probleem. Wel zou mevrouw Grouwels dringend de tweede fase van de renovatiewerken moeten opstarten, want er is een aparte ingang nodig, zodat aan de eisen van de brandweer wordt tegemoetgekomen. Als dat gebeurt, is er in het hart van Brussel een ideale fuifzaal. De infrastructuur is ongelooflijk ruim; er is zelfs een auditorium. Minister Grouwels zou haar gezag en macht over de MIVB moeten aanwenden om de maatschappij tot actie aan te sporen.

Er waren nog andere mogelijkheden, zoals de ruimte onder het station Hallepoort. Er is een idee om daar een sportzaal in te richten, maar het zou evengoed een fuifzaal kunnen worden. Voorts is het zo dat de VUB een tent op de campus plaatst waarin fuiven kunnen worden georganiseerd. Er is ook Brussel Brost, georganiseerd door Br(ik), aan het kanaal ter hoogte van Saintelette en de Havenlaan. In het nabijgelegen K-nal worden ook fuiven georganiseerd. Zij zijn wel duur, maar er zijn toch mogelijkheden. Ik ben bereid om te ondersteunen, maar de sleutel voor een oplossing ligt in handen van mijn opvolgster in de Brusselse Regering.

Ik heb met de directeur van Hogeschool-Universiteit Brussel overlegd. De HUB heeft dan een brief verstuurd, maar daar kwam geen antwoord op. De HUB liet mij toen weten dat het niet onmiddellijk nodig was dat ik nog een initiatief nam. Ondertussen is er niets meer gebeurd. Wanneer ik de directeur van de HIB terugzie, zal ik hem vragen of het een goed idee is om een lunch te organiseren met de burgemeester en eventueel ook met andere actoren.

Wat ondernam ik al om de New Deal uit te voeren? Br(ik) is opgericht. Dat is belangrijk, want dat zorgt voor administratieve vereenvoudiging en de toename van de slagkracht. De financieringsproblemen zijn weggewerkt. Er is nu één centraal aanspreekpunt langs Vlaamse kant. Binnenkort wordt er een rondetafel georganiseerd met alle studentenvertegenwoordigers, overheden en actoren inzake stadscommunicatie, met het doel stappen vooruit te zetten. Ik neem dat initiatief.

Op 5 juli 2011 zag ik mijn Franstalige collega, minster Marcourt, om te spreken over de studentenhuisvesting. Hij heeft een tekort van 5000 koten, wij in de toekomst van 1000. Het kan niet de bedoeling zijn dat wij hun tekort zullen wegwerken, maar wij kunnen wel samenwerken om meer koten te creëren. Als wij geld samenleggen, kunnen wij interessante formules uitwerken. Misschien kunnen wij Franstalige en Nederlandstalige studenten samen huisvesten, wat tot boeiende ontmoetingen kan leiden. De heer Marcourt ging akkoord om dat te proberen. Hij zou ook onderzoeken of hij een gelijkaardig initiatief zoals Br(ik kan nemen. Br(ik is volop bezig met de redactie van een roadmap over de studentenhuisvesting. Daarvoor wordt 1 miljoen euro vrijgemaakt. Ik heb dus al een en ander ondernomen en zal daar ook mee doorgaan.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, collega's, ik dank u voor het antwoord. U zegt dat studenten zelf voorstellen voor het wegwerken van het tekort aan fuifzalen moeten aandragen. Ik ga akkoord, want ik geloof in de zelfredzaamheid van de studenten. Maar zij worstelen al jaren met het probleem. Zoals wij vroeger al deden, proberen vandaag ook zij hun problemen zelf op te lossen. En zij zijn creatief. Toch is het zo dat dit probleem steeds opnieuw naar boven komt, in verschillende hogescholen en universiteiten. Het probleem is dus fundamenteel.

Ik ondersteun daarom die vraag. Ze moeten dingen zelf doen, maar de voorstellen die ze proberen uit te dokteren in deze context, leiden momenteel tot niets. Dat is jammer, want in deze commissie willen wij allemaal van Brussel een echte studentenstad blijven maken. Voor de attractiviteit van hogescholen en universiteiten is het belangrijk dat er een echt studentenleven tot stand kan komen. De aanwezigheid van zalen is daarvan één element, slechts één, maar niet zo'n onbeduidend element.

Voor het metrostation Anneessens bewegen de dingen wel degelijk. Hopelijk komt er binnenkort groen licht voor dit dossier. De huidige minister van Mobiliteit heeft de draad opgepikt. Ik hoop dat zij binnenkort met goed nieuws naar buiten kan komen.

Ik heb gehoord dat u bereid bent om de vragen van de studenten blijvend te ondersteunen. Ook liggen de gesprekken tussen de HUB en de stad Brussel blijkbaar stil. U stelt voor die opnieuw op te starten. Ik stel voor dat we communiceren aan de HUB dat het echt wel nodig is om die draad weer op te pikken. Er is geweldig veel werk aan de winkel. Ik hoop dat er heel snel een gesprek komt tussen de lokale overheden, de hogescholen en universiteiten in Brussel en u, om de zaken te deblokken. Het is een heel moeilijke knoop. Meerdere partners moeten eraan werken om die te ontwarren. U zou daarin een sleutelrol kunnen spelen.

De voorzitter: Mevrouw Zamouri heeft het woord.

Mevrouw Khadija Zamouri: Minister, u weet dat in Brussel heel veel mensen wonen van allochtone origine. De rest weet dat ook, ik ook. Die mensen feesten ook. Ze hebben daarvoor ongelooflijk veel ruimtes. In de kanaalzone ken ik zeker drie of vier zalen die volledig zijn ingericht en zich perfect lenen tot fuiven. In Anderlecht ken ik er enkele, in Molenbeek zeer veel.

Ik durf me een beetje op glad ijs te wagen: ik wil u een voorstel meegeven om eventueel te onderzoeken. Sommige zalen zijn heel goed in orde, andere zijn in lamentabele staat. Maar is daar geen wisselwerking mogelijk tussen privé en publiek? De zalen aan de kanaalzone zijn perfect gelegen voor jongeren om in te fuiven. In Laken zijn er ook. Die zalen zijn supergroot en geëquipt met toiletruimtes en dergelijke. We weten dat we in Brussel de ruimtes optimaal moeten gebruiken. Voilà, er wordt niet elke week een trouwfeest of een geboortefeest gegeven.

Minister Pascal Smet: Onder het Rogierplein komt er ook een zaal, onder andere om grote Turkse trouwfeesten mogelijk te maken. De heraanleg van het Rogierplein heeft wat vertraging. Er zou een multifunctionele zaal komen die kan dienen voor feesten: onder de grond, centraal gelegen, een parking ernaast, veel hotels in de buurt. Dat gaat misschien wel geld kosten. We kunnen wel kijken of er financieel iets mogelijk is.

Mevrouw Ann Brusseel: Zijn die initiatieven betaalbaar voor studenten? Ik wil alle mogelijkheden bekijken. Ik vind het heel fijn dat mevrouw Zamouri suggesties doet. Maar een zaal voor 200 personen is niet zo groot. Dat weet u ook, minister. Dat volstaat voor een doordeweekse studentenfuif, maar niet voor een grote fuif op belangrijke momenten, zoals de eindejaarsfuiven. We komen er nog op terug. Dank u.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ann Brusseel tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het Br(ik)-MIVB-abonnement voor Brusselse studenten - 85 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister, we hebben over de MIVB-abonnementen voor studenten en leerlingen al eens hevig gebakkeleid in het begin van deze legislatuur. *(Opmerkingen van minister Pascal Smet)*

U hebt mij toen woorden in de mond gelegd en mij a dirlitura onvermogen verweten. Ik stel voor, nu we elkaar beter kennen, minister, om deze keer niet zo'n bitse discussie te voeren over de schoolabonnementen, maar ons toe te spitsen op mogelijke oplossingen, in plaats van steeds de schuldige van alle problemen te zoeken.

Mevrouw Zamouri heeft een schriftelijke vraag over dit thema gesteld. Die cijfers hebben we ook bij. Misschien kunnen we straks een dubbele discussie vermijden. Ik zit nog altijd met het probleem van de ongelijkheid tussen de studenten.

Studenten aan de Vlaamse hogescholen en universiteiten in Brussel kunnen een MIVB-abonnement aan verlaagde prijs krijgen via Br(ik, maar dat geldt niet voor alle studenten. Vanuit het Vlaams Brusselbeleid werd dit stelsel opgezet om studenten de mogelijkheid te bieden de stad te verkennen en om hen meer te betrekken bij het sociaal-culturele leven van hun hoofdstad, al dan niet al fuivend.

De eerste 8000 aanvragers betalen 100 in plaats van 204 euro, plus 5 euro voor een MOBIB-chipkaart. De volgende 2000 aanvragers betalen 169 euro. Zodra deze beperkte voorraad abonnementen op is, geldt het normale tarief van 204 euro. Ik heb het over de hogescholen en universiteiten, de Vrije Universiteit Brussel (VUB), de Erasmushogeschool, de Hogeschool-Universiteit Brussel (HUB), Sint-Lukas en de Hogeschool voor Wetenschap & Kunst. In totaal gaat het over 25.000 studenten.

Je kunt dit abonnement pas aanvragen als je een schoolattest kunt voorleggen. Dit is logisch, maar het zorgt wel voor problemen. Aangezien er zo weinig abonnementen zijn, gebeurt de rush redelijk snel en moeten studenten die tweede zit hebben, wachten tot ten vroegste midden september, vooraleer ze een attest krijgen van inschrijving aan hun onderwijsinstelling.

De meest voordelige abonnementen zullen tegen dan wellicht al de deur uit zijn. Dit zorgt voor frustraties bij studenten en ouders. Een student die om welke reden ook, tweede zit heeft gehad, of hij het financieel breed heeft of niet, ziet de kans om van dat voordeeltarief te genieten, aan zich voorbijgaan.

Minister, hebt u er zicht op wanneer de 10.000 abonnementen aan verminderde prijs de deur uit waren? Bent u zich bewust van de problematiek van studenten die tweede zit hebben en zich dus pas veel later kunnen inschrijven en zo uit de boot vallen voor de goedkopere abonnementen? Plant u maatregelen om hier in de toekomst iets aan te doen?

Voor het academiejaar 2009-2010 bedroeg de verminderde prijs voor de 8000 studenten die zich het snelst inschreven voor de actie openbaar vervoer voor Quartier Latin slechts 45 euro. Twee jaar later was dat 100 euro. Ziet u dit evolueren in de toekomst, of vindt u dat we dit zo moeten houden?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Uw vraag komt een beetje te vroeg. De actie loopt tot 31 oktober. We hebben dus nog geen volledig overzicht van de cijfers.

Op dit ogenblik zijn er alvast nog voldoende abonnementen beschikbaar om ook de studenten met tweede zit een abonnement te bezorgen. Het is steeds een aandachtspunt geweest om ook de studenten die in augustus nog examens moeten afleggen, de kans te geven om een abonnement te verkrijgen aan verminderd tarief. De actie start pas op 1 augustus, zelfs al is het technisch mogelijk om al op 1 juli een nieuw abonnement aan te vragen. De piek van de actie ligt jaarlijks tussen 15 september en 15 oktober.

De actie wordt momenteel geëvalueerd. Br(ik reserveert nu 648.000 euro voor deze actie, die in zijn huidige formule dus een korting van 50 procent geeft op de prijs van een MIVB-studentenabonnement.

Inzake de mobiliteit van Vlaamse studenten in Brussel, hebben we aan Br(ik gevraagd voor deze beleidsdoelstelling altijd 648.000 euro te houden. Maar het is Br(ik dat bepaalt hoe dat wordt ingevuld. Ik kan me indenken dat er na evaluatie de komende jaren nog gesleuteld kan worden aan de formule om ze effectiever te maken. Ik denk bijvoorbeeld dat de combinatie met een Villo-abonnement een stap in de goede richting zou kunnen zijn.

De voorzitter: Mevrouw Brusseeel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseeel: Ik wil de discussie opentrekken. Er zijn veel verschillende tarieven. Ik krijg daar opmerkingen over van ouders en studenten. Minister, twee jaar geleden hebben we hierover een heel zware discussie gehad. Er wordt verwezen naar de verantwoordelijkheden van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Uiteraard zijn er verantwoordelijkheden.

Ik suggereer dat de verschillende actoren zich eens rond de tafel scharen. Voor het secundair onderwijs zijn er verschillende formules naargelang je in het Nederlands- of Franstalig onderwijs zit. De Franse Gemeenschap komt tussen voor zowel kinderen in Wallonië als in Brussel. Ook voor het hoger onderwijs zijn er verschillen.

Dan geldt het argument dat we iets willen doen aan het imago van Brussel. We willen dat de Nederlandstalige studenten, vooral als ze uit Vlaanderen komen, Brussel beter leren kennen. We staan daar allemaal achter. Maar het resultaat is wel een wildgroei aan tarieven en veel ongelijkheid. Toen we het er twee jaar geleden over hadden, hebt u me gewezen op het gelijkheidsbeginsel. Alle betrokken beleids mensen op het uitvoerend niveau moeten samen naar een coherente oplossing zoeken, zodat burgers niet meer moeten klagen over al die ongelijke tarieven. Dat is gewoon om je de haren uit het hoofd te rukken.

Ik begrijp mensen die zeggen: mijn dochter studeert in het Franstalig onderwijs en heeft dit tarief, mijn zoon zit in het Nederlandstalig onderwijs en heeft dat tarief, en volgend jaar wordt dat allemaal anders. De mensen snappen dat niet. We hebben al heel weinig geloofwaardigheid in de politiek, dus ik zou graag hebben dat er wordt gestreefd naar een oplossing. De Quartier Latin-abonnementen zijn wel sympathiek, maar ik zie ook in de cijfers die mevrouw Zamouri heeft opgevraagd dat het succes uiteindelijk niet overdonderend is.

Ligt de beperkte kennis van Brussel bij de studenten dan aan de mobiliteit? Ligt het aan de prijs van een metroticket? Ik weet het niet. Ik ken de VUB-studenten goed. Als ze weinig van hun campus komen, is dat deels te wijten aan het feit dat de campus buiten het centrum ligt. Maar wie naar de stad wil trekken, doet dat natuurlijk wel. Ligt het aan het feit dat Brussel het imago heeft van een niet zo veilige stad? Misschien blijven veel studenten om die reden

op de campus. Is het misschien omdat er voor de studenten te weinig te feesten valt in het centrum? Dat is allemaal een onderzoek waard.

Minister, wilt u samen met collega's van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Franse Gemeenschap eens bekijken of de ongelijkheid niet kan worden weggewerkt? Wilt u bekijken of er geen rationele oplossing is voor de problematiek van de MIVB-abonnementen? Het zijn immers geen goedkope abonnementen, De Lijn is een stuk goedkoper voor de Vlamingen die elke dag pendelen tot in Brussel. Volgens mij moet er een mogelijkheid zijn. Waar een wil is, is een weg.

De voorzitter: Mevrouw Zamouri heeft het woord.

Mevrouw Khadija Zamouri: Minister, ik had een aantal cijfers opgevraagd omdat ik zelf vier schoolgaande kinderen heb waarvan er drie een abonnement nodig hebben. Ik zit in het begin van het schooljaar dus ook altijd in een BOOTIK om abonnementen te kopen. Voor meerdere kinderen is er reductie: voor het eerste kind betaal ik het volle tarief, voor het tweede iets minder enzovoort. De Franstalige mama die naast mij zat, vertelde dat zij 40 euro betaalde voor het eerste kind en niets voor het tweede. Het betrof ongelofelijk lage bedragen. Ik was eigenlijk verontwaardigd.

Bovendien – maar dat is natuurlijk uw verantwoordelijkheid niet – moet een Franstalig kind dat naar een kunstacademie gaat, niets betalen tot het 12 jaar is. Een schooljaar begint voor een Nederlandstalig kind heel duur. Alles moet in september worden betaald: de abonnementen en het ingangsgeld voor de academie. Voor heel veel mensen is dat moeilijk. Ik wou graag weten hoe het komt dat er zo'n groot verschil is tussen een kind dat naar het Nederlandstalig onderwijs gaat en een kind dat naar het Franstalig onderwijs gaat. We merken trouwens dat veel Nederlandstalige ouders, die heel inventief zijn, hun kinderen nu naar Franstalige academies sturen omdat die gratis zijn.

Ik weet dat het niet uw verantwoordelijkheid is, maar wie in Brussel leeft, krijgt al die dingen op een microschaal. De verschillen en dubbele sporen worden er duidelijk merkbaar.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Wat wilt u dat ik zeg? We hebben nu eenmaal een staatshervorming met gemeenschappen en gewesten. Als ik een uitnodiging krijg om rond de tafel te gaan zitten, dan wil ik dat doen, maar het nieuwe België zou te klein zijn als ik een vergadering zou uitlokken over de tarieven van het openbaar vervoer in Brussel voor studenten, want dat is helemaal mijn bevoegdheid niet. Het is een exclusieve bevoegdheid van het gewest, in dit geval van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Het enige wat wij doen, is het geven van een tegemoetkoming in het kader van de promotie 'Brussel als studentenstad' – we mogen trouwens al blij zijn dat andere steden geen beroep indienen, maar we kunnen dit rechtvaardigen. De Franse Gemeenschap doet op basis van een anticrisismaatregel een tegemoetkoming aan mensen die het openbaar vervoer nemen. Dat was echter geen openbaarvervoersmaatregel, maar een maatregel die in 2008 en 2009 als een anticrisismaatregel werd ingevoerd. Er wordt via het openbaar vervoer bijgedragen om mensen wat meer ademruimte te geven. De finaliteit was verschillend.

In deze stad opereren twee bevoegde gemeenschappen. U kent mijn persoonlijk standpunt daarover, maar het is de bestaande situatie en het wettelijk kader waarbinnen we functioneren. Als men mij uitnodigt om naar een vergadering te komen, zal ik gaan, maar, mevrouw Brusseel, u kunt niet verwachten van een minister van de Vlaamse Gemeenschap om zich in te laten in een Brusselse gewestmaterie. Dat zou ongrondwettelijk zijn en het kot zou te klein zijn.

Ik begrijp de opmerkingen die u beiden maakt, heel goed. Het is voor de mensen niet zo duidelijk en niet makkelijk te begrijpen, maar de toestand is inherent aan de structuur waarin

we werken. Dat wil niet zeggen dat ik die structuur goedkeur, dat is iets anders, maar de toestand is er inherent aan.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Voorzitter, minister, ik heb het er toch een beetje moeilijk mee. U geeft het kind een andere naam en de bevoegdheidskwestie is een beetje opgelost. U geeft toe dat mobiliteit absoluut uw bevoegdheid niet is, het is gewestmaterie, maar dat u hebt beslist om aan promotie te doen. Dan kan het dus wel! In een volgende zin zegt u dat u vreest dat wanneer u iets onderneemt, dat ongrondwettelijk genoemd zal worden en dat het kot te klein zal zijn. Met andere woorden: als u een truc vindt om rond dit probleem te fietsen, dan bent u niet meer bang. *(Opmerkingen van minister Pascal Smet)*

U kunt misschien geen vergadering beleggen, maar u en ik kennen het systeem genoeg om te weten dat er een mogelijkheid tot dialoog is zonder dat het kot in brand staat.

Minister Pascal Smet: U zit in de Brusselse Regering.

Mevrouw Ann Brusseel: Ik zal mijn best doen, op mij kunt u rekenen, maar altijd weer die opmerkingen over wie in de Brusselse Regering zit, wie daar zit of daar, ik houd daar niet van. *(Opmerkingen van minister Pascal Smet)*

Dat is niet constructief!

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■